

изтръпналъ. Двамата ми другари, съ които бѣхме измислили забавната игра, ме заобиколиха бледни и изплашени. Призракътъ на изключването отъ гимназията бѣше жестоко парналъ моето смутено въображение. Решихме, тѣ двамата да не издаватъ въ класа предъ никого, че играта бѣ нагласена предварително, че на менъ случайно ми била хрумнала мисълта да чета много молитви, ужъ да се покажа, че ги зная.

Следъ малко единъ отъ слугитѣ ме извика да ида при директора.

Разтреперанъ, съ разтупано сърдце се изправихъ предъ директора, човѣкъ строгъ и съ побѣлѣла брада.

— Какво си направилъ, бре хлапакъ н'единъ?—викна ми той. — Какви сж тия безобразия, за да се подигравашъ съ молитвитѣ и съ учителя си? Казвай!

Наведохъ глава, предъ очитѣ ми бѣше чемерно. Не можехъ дума да пороня. Бѣхъ виновенъ.

— Казвай! Извика повторно. — Знаешъ ли, че за тази твоя постъпка ще бждешъ изключенъ!

Заплакахъ.

Директорътъ ме приближи, хвана ме леко за ухото и сега съ по-мекъ гласъ ме предразположи да разправя случката.

Азъ се заизповѣдахъ. Разправихъ, какво учителътъ винаги се оплаква, че сме му чели „малко молитва“. А пъкъ ние четѣхме споредъ правилника, и че на мене самия ми хрумнало да му направя удоволствие и, второ, да се покажа, че зная много молитви и хубаво ги казвамъ.

Когато свършихъ, повдигнахъ глава и погледнахъ въ лицето на директора. Очитѣ му се бѣха засмѣли добродушно. Това ме насърдчи и почнахъ по-спокойно да се оправдавамъ и го помолихъ да ме прости, да не внася случката въ учителския съветъ.

Стариятъ директоръ се позамисли, после като се усмихна, обърна се къмъ единъ отъ жлитѣ на стаята,